

Müslümanlar neden oruç tutar? Allah onların aç kalmasını neden ister?

www.ateistlerecevap.org/2017/05/muslumanlar-neden-oruc-tutar-alla.html

ateistlerecevap

Mayıs 26, 2017

“Sondaki videoyu izlemeyi unutmayın”

Ramazan, İslam’ın temel esaslarından olan oruç tutmakla emredildiğimiz, her yılın bir ayına özel ibadet mevsimidir. Oruç, kul olduğumuzun farkına varma, nimetlerin değerini anlama, nefsi terbiye etme, toplumdaki muhtaç insanların durumlarını daha iyi anlama ve beden için bir perhiz olması gibi pek çok faydaları sayılabilecek bir ibadettir. Aşağıda bu faydalardan bazılarını başlıklar altında değerlendirmeye çalışacağız:

Nimetlerin Farkına Varma Açısından Oruç

Cenâb-ı Hak, yeryüzünü hadsiz nimetlerinin bulunduğu bir sofrta şeklinde yaratmıştır. Bu sofrada yarattığı nimetlerle, kâinattaki en değerli misafir olan insanın etrafını donatmıştır. Bu nimetler “Umulmadık yerlerden”¹ getirilerek insanın istifadesine sunulmuştur.

Zehirli bir böcek olan bal arısı kendi ihtiyacının kat kat üstünde yaptığı balı, Allah’ın ilhamıyla insan için hazırlamakta, elsiz bir böcek olan ipek böceği yaprak yiyip Allah’ın ilhamıyla dokuduğu ipeği insan için üretmektedir. Allah bütün varlıklar âlemini, bu şekilde rezzakiyetini ve rububiyetini anlamamız için bizlerin hizmetine vermiştir.

Ancak insanlar, çoğu zaman gaflet perdesi altında ve sebeplerin perde olması ile Allah'ın bu nimetlerinin tam olarak farkına varamamakta ve Allah ile irtibatını kurmadan sebeplere verebilmektedir.

İşte, Ramazan'da, bütün Müslümanlar, Rezzaklarının ziyafetine davet edilmiş bir misafir gibi, akşama kadar "Sofraya Buyurun!.." emrini beklerler. Bu bekleme esnasında yemek, içmek ve cinsi münasebetlerden uzak durarak âdeta melekler gibi bir kulluk tavrı içerisinde bulunurlar. Böylece yukarıda saydığımız ve sayamadığımız nimetlerin farkına vararak, bu nimetlerin ne kadar kıymetli olduğunu anlama imkânı bulup şükür vazifelerini yerine getirme gayretine girerler. Âdeta yeryüzü bir ordu gibi, beraber yiyip, beraber içmekle geniş ve külli bir ibadet ederler.

Acaba böyle ulvî bir kulluk mevsiminde, melekler gibi şerefli bir makamda ibadetle vakit geçirmek yerine, hayvanlar gibi yiyip içmeyi tercih edenler, insan ismine layık olurlar mı?

Nimetlerin Şükürünü Eda Etme Yönünden Oruç

Ramazan orucunun hikmetlerinden biri de nimetlerin kıymetini anlamamıza ve şükürünü yapmamıza vesile olmasıdır.

Nimetler bize çeşitli vesilelerle ulaşır. Örneğin bir elmanın hangi sebeplerle bize ulaştığını düşünelim. Elma bize gelinceye kadar, ağaç, ağaçtan elmayı toplayan yetiştiricisi, yetiştiriciden onu satan manavına kadar çeşitli vesilelerden geçmektedir.

Bizler çoğu zaman nimeti, bu vesilelerden bilip, asıl nimet sahibi olan Cenab-ı Hakk'ı görmeyiz. Asıl teşekkürü layık olan Cenab-ı Hak yerine, teşekkürümüzü o elmayı bize ikram eden şahsa ederiz.

Oysa o elma için arka planda bütün kâinat çalıştırılmıştır. Çünkü o elmanın olması için güneş olmalı, dünya dönmelidir... Rüzgârlar esmeli, bulutlar çalışmalıdır... O cansız, renksiz, tatsız, kokusuz toprağa giren cansız bir tohum, canlı bir bitkiye dönüşmekte, tatlı, renkli kokulu meyveler vermektedir. Demek ki, bu şuursuz mahlûklar şuurlu gibi çalışmalarlarıyla, bize arka plandaki ilim, irade ve kudret sahibi Cenab-ı Hakk'ı göstermektedirler.

Böyle vesilelerle bize gelen nimetlerde, vesilelere ehemmiyet verip, asıl nimet sahibini görmeyenin halini şöyle bir örnekle daha iyi anlayabiliriz:

Bir padişahın, elçisi vasıtasıyla, bize bazı hediyeler gönderdiğini varsayalım. Biz hediyeleri veren elçiye bütün teşekkürümüzü yöneltsek, padişahı hiç düşünmesek ve kıymet vermezsek olur mu?

Bu örneğe göre, nimetleri bize ulaştıran vesilelerin hepsi birer elçi gibidir. Asıl mal sahibi Cenab-ı Hakk'tır. Verdiği nimetlere karşılık olarak da bizden şükür istemektedir. İşte O'na teşekkür etmek; o nimetleri doğrudan doğruya O'ndan bilmek, o nimetlerin kıymetini takdir etmek ve o nimetlere kendi ihtiyacımızı hissetmekle olur.

İşte, Ramazan-ı Şerifteki oruç, hakikî, samimi bir şükürün anahtarıdır. Çünkü normal şartlarda bir mecburiyet yoksa, insanlar hakiki açlığı hissetmezler. Açlık olmayınca da nimetin kıymeti pek anlaşılmaz. Kuru bir parça ekmekteki kıymeti, tok olan adam, özellikle zengin olsa bilemez ve göremez.

Hâlbuki iftar vaktinde, o kuru ekmek, bir mü'minin aleminde çok kıymetli bir İlâhi nimet hükmüne geçer ve lezzetinin farkına varılır. En zenginlerden en yoksul bir insana kadar herkes, Ramazan-ı Şerifte o nimetlerin kıymetlerini anlamakla, manevi bir şükür yapar.

Hem gündüz, yemek-içmek yasak olduğu için, *“O nimetler benim malım değil. Yemek içmekte hür değilim. Demek başkasının malıdır ve ikramıdır. Onun emrini bekliyorum.”* diye, nimeti nimet bilir, mânevî bir şükürde bulunur.

Bu şekilde oruç, çok farklı yönlerden, insanın hakikî bir vazifesi olan şükürün anahtarı hükmüne geçer.

Orucun Toplum Hayatına Bakan Faydaları

Orucun emredilmesinin hikmetlerinden birisi de, toplum hayatındaki farklı tabakaların birbirlerinin hayat şartlarını daha iyi anlamalarına vesile olmasıdır.

İnsanların geçim şartları farklı farklıdır. Kimileri zenginken, kimileri de fakir olarak hayatlarını sürdürürler. Cenâb-ı Hak, bu farklılığa binaen, zenginleri zekât ve sadakalarla fakirlerin yardımına davet ediyor. Hâlbuki zenginler, fakirlerin acınacak acı hallerini ve açlıklarını normal şartlarda anlayamazlar. Ancak oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler. Eğer oruç olmazsa, kendinden başkasını görmeyen ve düşünmeyen çok zenginler, açlık ve fakirlik ne kadar elîm ve onlar şefkate ne kadar muhtaç olduğunu tam olarak anlayamaz. İnsandaki hemcinsine şefkat ise, hakikî bir şükürün esasıdır. Hangi fert olursa olsun, kendinden daha fakirini bulabilir; ona karşı şefkat etmekle yükümlüdür. Eğer bir insan için, oruçla nefisine açlık çektirmek mecburiyeti olmazsa, şefkat vasıtasıyla yardım etmekle yükümlü olduğu muhtaç insanlara ihsanı ve yardımı yapamaz, yapsa da tam olamaz. Çünkü hakikî olarak o hâleti kendi nefsinde hissetmez.

Orucun Nefis Terbiyesine Bakan Faydaları

Orucun emredilmesinin hikmetlerinden birisi de nefis terbiyesi için en ideal ibadet olmasıdır. Çünkü nefis, kendini hür bilir ve serbest hareket etmek ister. Hatta kendisinde bir nevi rububiyet olduğunu zanneder. Hadsiz nimetlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Eğer dünyada serveti ve kudreti de varsa, gaflet de gözünü kapamışsa, bütün bütün gasbedercesine, hırsızcasına, İlâhi nimetleri, nimeti veren Yaratıcısını düşünmeden adeta hayvan gibi yutar.

İşte, Ramazan-ı Şerifte, en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki, kendisi mâlik değil, köledir; hür

değil, kuldür. İzin verilmezse, en basit ve en rahat şeyi de yapamaz, elini suya uzatamaz diye, mevhum rububiyeti kırılır, kulluk halini takınır, hakikî vazifesi olan şükre girer.

Ayrıca Ramazan-ı Şerifteki oruç, doğrudan doğruya nefsin firavunluk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, zaafını, fakrını gösterir, kul olduğunu bildirir.

Hadisin rivayetlerinde vardır ki:

Cenâb-ı Hak nefse demiş ki: “Ben neyim, sen nesen?”

Nefis demiş: “Ben benim, Sen sensin.”

Azap vermiş, cehenneme atmış, yine sormuş. Yine demiş: “Ben benim, Sen sensin.” Hangi nevi azâbı vermiş, enâniyetten yani benlik ve gururdan vazgeçmemiş.

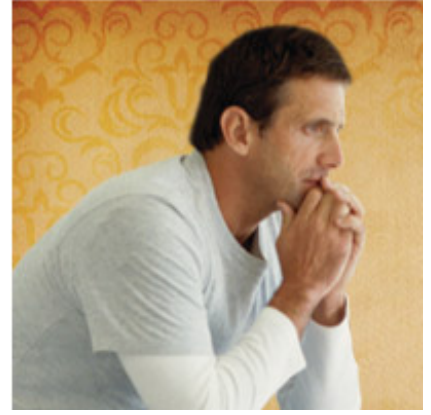
Sonra açlıkla azap vermiş. Yani aç bırakmış. Yine sormuş: “Ben neyim, sen nesen?”

Nefis demiş: “Sen benim Rabb-i Rahîmimsin. Ben senin âciz bir abdimim.”²

Orucun, İnsanın Aczini Anlaması Açısından Faydaları

Orucun, insanın ihtiyaçlarının çokluğu açısından ne kadar fakir olduğunu ve bu ihtiyaçlarını karşılamakta ne kadar aciz olduğunu anlaması açısından pek çok faydaları vardır. Bir faydası şudur ki:

İnsan, gafletle kendi mahiyetini unutabiliyor. Ne kadar aciz, fakir ve kusurlu bir varlık olduğunu görmez veya görmek istemez. Oysaki insan nefes ve su gibi hadsiz maddi ihtiyaçlarının yanında, sevgi ve şefkat gibi hadsiz manevi ihtiyaçların hepsine muhtaçtır, yani bunların fakiridir. Ve bu ihtiyaçlarının çok az bir kısmını kendisi temin edebilir, çoğunun temininden acizdir. Su için yağmur yağmalıdır. İnsan yağmuru yağdırmaktan acizdir. Bir ekmek yiyebilmesi için güneşin çalışması, dünyanın dönmesi, bulutların vazife görmesi gibi pek çok sebep çalışmalıdır. Oysa insanın bu sebepleri çalıştırmaktan ne kadar aciz olduğunu herkes bilir.

Hem insan, ne kadar zayıf, yok olmaya müsait, musibetlere maruz ve çabuk bozulur, dağılır et ve kemikten ibaret olduğunu düşünmez. Sanki çelikten bir vücudu var gibi, kendini ölümsüz zannedip dünyaya saldırır. Şiddetli bir hırs, açlık, ilgi ve muhabbetle dünyaya atılır. Her lezzetli ve menfaatli şeylere bağlanır. Hem kendini şefkatle terbiye eden Yaratanını unutur hem de hayatının yaratılış gayesini unutup, ebedi hayatını düşünmez ve günahlar içinde yuvarlanır.

İşte, Ramazan-ı Şerifteki oruç, en gafillere ve inatçılara da, ne kadar zayıf, aciz ve fakir olduğunu hatırlatır. Açlık vasıtasıyla midesini düşünür; midesindeki ihtiyacını anlar. Zayıf vücudu ne derece çürük olduğunu hatırlır. Ne derece merhamete ve şefkate muhtaç olduğunu fark eder. Nefsin firavunluğunu bırakıp, acz ve fakr ile İlâhi dergâha sığınmaya bir arzu hisseder ve bir mânevî şükür eliyle rahmet kapısını çalmaya hazırlanır -eğer gaflet kalbini bozmamışsa!

Ramazan Kur'an Ayıdır

Ramazan-ı Şerif, Kur'ân-ı Hakîmin dünya semasına indirildiği aydır. Kur'ân'ın bize gönderildiği bu mübarek ayda, o semâvî hitabı en güzel şekilde karşılamak için Ramazan-ı Şerifte oruç tutmak emredilmiştir.

Bu ayda, nefsin kötü arzularından ve dünyevi boş işlerden yüz çevirerek, yemeği içmeyi terk ederek insan âdeta meleklere benzemektedir. Bu vaziyette Kur'ân'ı yeni nâzil oluyor gibi okur ve dinler. Okurken ve dinlerken de Kur'an'daki İlâhi hitapları güya ilk geldiği andaki gibi okumaya ve dinlemeye çalışarak ulvi bir hal yakalayabilir.

Hatta bazı yüksek ruhlu insanlar, Kur'an'ı, sanki bizzat

Allah Resulü'nden (a.s.m.) işitiyor gibi dinlemek, belki Hazret-i Cebrâil'den, belki Cenab-ı Hakk'tan dinliyor gibi bir kudsî hâle mazhar olurlar. Ve insan kendisi tercümanlık ederek, başka insanlara da bu İlâhi mesajı iletip, hem kendi yaratılış gayesine uygun hem de Kur'an'ın indirildiği aya uygun bir şekilde bu zaman dilimini geçirir.

Ramazan-ı Şerifte İslâm âlemi bir mescid hükmüne geçer. Öyle bir mescid ki, milyonlarla hâfızlar, o büyük mescidin her tarafında Kur'an'ı bütün yeryüzüne işittiriyorlar. Her Ramazan, "Ramazan ayı, kendisinde Kur'ân'ın indirildiği aydır."³ âyetini, nuranî, parlak bir tarzda gösteriyor; Ramazan Ayı'nın "Kur'ân Ayı" olduğunu ispat ediyor. O büyük İslam cemaati ya Kur'an'ı okumakla veya dinlemekle vakitlerini değerlendirirler.

İşte, bütün İslam âleminin, yeryüzünü büyük bir mescid haline getirip ibadet ettiği böyle bir zaman diliminde, nefsinin kötü arzularına tabi olarak, yemek içmekle o nuranî vazifeden çıkmak ne kadar çirkin olduğunu şu misalle daha iyi anlayabiliriz:

Camide herkesin namaz kıldığı esnada, birisinin namaz kılmak yerine oyun oynaması, okunan Kur'anı dinlemek yerine şarkı söylemesi ne kadar büyük bir hürmetsizlikse, aynen öyle de bütün İslam âleminin oruçla ve Kur'an'la meşgul olduğu bir zamanda yemek-içmek ve orucu bozan diğer şeyleri yapmak da Kur'an'a ve ibadet edenlere karşı o kadar büyük bir hürmetsizliktir.

Ramazan, Ahiret Ticareti İçin En Uygun Zaman Dilimidir

İnsan bu dünyaya ahiret hayatını kazanmak için gönderilmiştir. Ramazan ayı bu ahiret ticareti için en uygun zaman dilimidir. Çünkü Ramazan-ı Şerifte amellere verilen sevaplar bire bindir. Kur'ân-ı Kerim okunduğunda, her bir harfi için on sevap vardır, on cennet meyvesi verilir.⁴ Ramazan-ı Şerifte ise her bir harfin on değil, bin ve Âyetü'l-Kürsî gibi âyetlerin herbir harfi için binler sevap verilir. Ramazan-ı Şerifin cumalarında bu sevap daha fazladır.⁵ Ve Leyle-i Kadir'de ise her bir Kur'an harfine otuz bin sevap verilir.⁶

Evet, her bir harfi otuz bin ebedi meyveler veren Kur'ân-ı

Hakîm, nuranî bir tûbâ ağacı gibi, mil yonlarla bâki meyveleri Ramazan-ı Şerifte mü'minlere kazandırır. İşte, bu kudsî, ebedî, kârlı ticarete bakalım, seyredelim ve düşünelim ki, Kur'an okumanın kıymetini takdir etmeyenlerin ne kadar büyük bir kârı elden kaçırdıklarını anlayalım...

İşte, Ramazan-ı Şerif âhîret ticareti için gayet kârlı bir pazar yeri gibidir. Uhrevî kazanç için gayet verimli bir zemindir. İbadetlerimizin bereketlenmesi için âdeta nisan yağmuru gibidir. Bu bereketli zaman dilimi, bütün müminlerin kulluk vaziyetlerini takınıp kâinattaki diğer mahlûklara ve en önemlisi Yaraticılarına karşı sergiledikleri bir resmigeçit gibidir.

Bu durumda, yemek-içmek gibi nefsin gafletle, hayvanî ihtiyaçlarla ve malayani şeylerle meşgul olmasına ve nefsin arzuları peşinde koşmasına engel olmak için oruç ibadeti emredilmiştir. Bu şekilde hayvani ihtiyaçlardan soyutlanarak, melekler gibi bir tavır takınmak mümkün olur.

Ramazan-ı Şerif, bu fâni dünyada, fâni ömür içinde ve kısa bir hayatta, uzun bir ebedi hayatı içinde barındırır ve kazandırır. Evet, bir tek ramazan, eğer hakkıyla eda edilebilirse Kadir Gecesi içinde barındırmasından dolayı seksen senelik bir ömrü, ibadetle geçirmiş gibi bir netice kazandırabilir.

Nasıl ki bir padişah, yılın belli günlerini özel günleri olarak belirler ve o günlerde halka ve emri altında çalışanlara bazı ikramlarda bulunur. Öyle de, Ezel ve Ebed Sultanı olan on sekiz bin âlemin Padişah-ı Zülcelâli olan Rabbimiz, o on sekiz bin âleme bakan, Kur'ân-ı Hakîmini, Ramazan-ı Şerifte bize göndermiştir. Elbette o Ramazan, özel bir İlâhî bayram ve ruhanî bir meclis hükmüne geçmesi hikmetinin gereğidir.

Madem Ramazan İlâhi bir bayramdır. Elbette bir derece boş ve hayvanî meşguliyetlerden insanları çekmek için, oruç tutmakla emredileceğiz. Bu orucun en mükemmeli ise, mide gibi bütün duyguları, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri ve benzeri insanın bütün maddi manevi organlarına dahi bir nevi oruç tutturmaaktır. Yani, haramlardan ve boş şeylerden uzaklaştırarak, her bir organımıza özel ibadete onları yönlendirmektir..

Meselâ, dilimizi yalandan, gıybetten ve galiz tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak ve o lisanımızı, Kur'ân okumak, zikir, tesbih, salâvat ve istiğfar gibi şeylerle meşgul etmek, dilin en mükemmel orucudur. Veya gözümüzü namahreme bakmaktan ve kulağımızı fena şeyleri işitmekten men edip, gözümüzü ibrete ve kulağımızı hak söz ve Kur'ân dinlemeye sarf etmek gibi, diğer organlarımıza da bir nevi oruç tutturmaaktır.

Orucun, İnsanın Şahsi Hayatına Bakan Faydaları

Ramazan-ı Şerif'in orucunun, insanın maddi ve manevi hayatına pek çok faydası vardır. Oruç, insana en mühim bir ilâç gibi maddî ve mânevî bir perhizdir. İnsanın nefsi yemek, içmek hususunda serbestçe hareket ettikçe, hem şahsın maddî hayatına tıbben zarar verir hem de helâl-haram demeyip rast gelen şeyi âdeta saldırırcasına yiyerek mânevî hayatını da zehirler. Böyle bir durumda kalbe ve ruha itaat etmek, o nefse güç gelir, serkeşâne dizginini eline alır. Nihayet insan ona binemez; o insana biner.

Bazı veli zatların, nefis terbiyesinde riyazetin, yani yemenin içmenin azaltılarak ibadetle vakit geçirmenin önemli bir rolü vardır. Ramazan orucu da bir nevi riyazet gibi bizlere nefis terbiyesinde yardımcı olur ve hakikatlere karşı itaat etmeyi öğrenir.

Normal zamanlarda yemek üstüne yemek ile sürekli çalışan mide de bu vesile ile dinlenir. Allah'ın emrini dinleyerek helal olan yemeği ve içmeyi terk ettiği için, haramlardan

çekinmeye yönelik emirleri de dinlemeğe ruhu ve nefsi daha kolay ikna olur. Bu şekilde manevi hayatı da düzene girer.

Diğer taraftan, insanların çoğu, açlığa çok defalar maruz kalırlar. Sabır ve tahammül için bir idman şeklinde olan açlığa ve riyazete muhtaçtırlar. Ramazan-ı Şerifteki oruç, ortalama on beş saat, sahorsuz ise yirmi dört saat devam eden bir açlık zamanında sabır etmeyi öğreten bir riyazet ve bir idmandır. Demek, insanlığın sıkıntılarını arttıran sabırsızlığın ve tahammülsüzlüğün bir ilâcı da oruçtur.

İnsanın midesiyle irtibatlı pek çok maddi ve manevi organları vardır. Eğer o mide yılda bir ay gündüzleri istirahat etmezse mideyle irtibatlı diğer azalar hususi ibadetlerini unuttur, yemek ve içmekle meşgul olur. Bu nedenle eskiden beri veli zatlar manevi yükselişleri için yemeği içmeyi azaltma yolunu tercih etmişlerdir.

Ramazan-ı Şerifin orucuyla beden fabrikasının hizmetçileri anlarlar ki, sırf yemek ve içmek için yaratılmamışlar. Bedenin maddi ve süflî eğlencelerine bedel, Ramazan-ı Şerifte melekî ve ruhanî eğlencelerle, insanın ruhu ve manevi latifeleri lezzet alır. Onun içindir ki, Ramazan-ı Şerifte mü'minler derecelerine göre ayrı ayrı nurlara, feyizlere, mânevî sürurlara mazhar oluyorlar. Kalp ve ruh, akıl, sır gibi latifelerin, o mübarek ayda oruç vasıtasıyla çok manevi feyizleri ve yükselişleri vardır. *Midenin ağlamasına bedel, onlar mâsumâne gülüyorlar.*